

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м. Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

**РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

07.06.2017

Справа №910/7032/17

За позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія"

до Товариства з обмеженою відповідальністю «Олександріна Консалт»

про стягнення 17 611,78 грн.

Суддя Якименко М.М.

Представники сторін:

від позивача: Вершинін К.В. – за довіреністю № БП2 940 від 26.04.2017 року.

від відповідача: не з'явився.

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія" звернулось до Господарського суду міста Києва із позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю «Олександріна Консалт» про стягнення 17611,78 грн., а саме 16944,78 грн. основного боргу, 68,89 грн. процентів річних та 601,11 грн. пені.

В обґрунтування позовних вимог позивач посилається на неналежне виконання відповідачем умов Договору поставки № 1199 від 30.12.2016 року в частині своєчасної та повної оплати поставленого за договором товару, в результаті чого у відповідача виникла заборгованість перед позивачем у зазначеному вище розмірі, за наявності якої позивачем нараховані проценти пеня та проценти річних у вказаній сумі.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 05.05.2017 року позовну заяву прийнято до розгляду, порушено провадження у справі № 910/7032/17 та призначено її розгляд на 07.06.2017 року.

В судові засідання 07.06.2017 з'явився уповноважений представник позивача.

Уповноважений представник відповідача в судові засідання 07.06.2017 року не з'явився.

Про день та час розгляду справи відповідач повідомлений належним чином, що підтверджується наявним в матеріалах справи рекомендованим повідомленням про вручення поштового відправлення № 010304238886.

Згідно п. 3.9.2 постанови Пленуму Вищого господарського суду України №18 від 26.12.2011 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» (далі - Постанова №18) у випадку нез'явлення в засідання господарського суду представників обох сторін або однієї з них справа може бути розглянута без їх участі, якщо неявка таких представників не перешкоджає вирішенню спору.

Про поважні причини неявки представника відповідача в судові засідання 07.06.2017 року суд не повідомлено.

19.05.2017 року через відділ діловодства суду від позивача надійшов супровідний лист б/н від 19.05.2017 року, який разом з доданими до нього документами судом долучений до матеріалів справи.

Інших доказів на підтвердження своїх вимог, окрім наявних у матеріалах справи, на час проведення судового засідання 07.06.2017 року позивачем суду не надано.

Від відповідача заяв та клопотань процесуального характеру на час проведення судового засідання до суду не надходило.

Окрім того, відповідно до ст. 75 Господарського процесуального кодексу України якщо відзив на позовну заяву і витребувані господарським судом документи не подано, справу може бути розглянуто за наявними в ній матеріалами.

Проведення у справі порушено ухвалою від 05.05.2017 року, що свідчить про достатність часу для підготовки до судового розгляду справи, подання суду відзиву на позов, доказів в обґрунтування своєї позиції, в разі їх наявності.

З огляду на вищевикладене, відповідно до статті 75 ГПК України справа розглядається за наявними в ній матеріалами.

В судовому засіданні 07.06.2017 року представник позивача позовні вимоги підтримав в повному обсязі та просив суд їх задовольнити.

Відповідно до статті 85 ГПК України в судовому засіданні 07.06.2017 року оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Розглянувши подані матеріали справи в їх сукупності Господарський суд міста Києва, -

ВСТАНОВИВ:

Згідно з ч. 1, п. 1 ч. 2 ст. 11 Цивільного кодексу України цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також із дій осіб, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки. Підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правочини.

Частинами 1, 4 статті 202 Цивільного кодексу України визначено, що правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Дво- чи багатостороннім правочином є погоджена дія двох або більше сторін.

Відповідно до ч. 1 ст. 174 Господарського кодексу України господарські зобов'язання можуть виникати, зокрема, з господарського договору та інших угод, передбачених законом, а також з угод, не передбачених законом, але таких, які йому не суперечать.

Частина 1 статті 626 Цивільного кодексу України передбачає, що договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

30 грудня 2016 року між Товариством з обмеженою відповідальністю «Українська дистрибуційна компанія» (далі по тексту - постачальник, позивач) та Товариством з обмеженою відповідальністю «Олександріна Консалт» (далі по тексту - покупець, відповідач) укладено Договір поставки № 1199 (далі по тексту - Договір), за умовами якого постачальник зобов'язується передати у власність покупця товар, а покупець зобов'язується прийняти товар та оплатити його на умовах даного договору.

Як визначено в п. 1.2 Договору, найменування товару: алкогольні та безалкогольні напої в асортименті згідно узгоджених сторонами замовлень (далі - товар та/або продукція).

Постачання товару здійснюється транспортом постачальник на склад покупця. Одержання товару покупцем здійснюється на складі покупця (п.п. 3.1, 3.2 Договору).

Згідно п.3.3 Договору здача - прийом товару здійснюється уповноваженими представниками постачальника та покупця на складі покупця. Підтвердженням здачі - прийому товару є підписи уповноважених представників сторін на екземплярах накладних та довіреність на особу, яка уповноважена покупцем на підписання накладної. Після здачі - прийому товару ніякі претензії стосовно кількості товару постачальником не розглядаються.

Як визначено в п. 3.4 Договору, постачальник при поставці відповідної партії товар передає покупцю наступну супровідну документацію: видаткова (товарна) накладна, посвідчення якості та/або сертифікат відповідності; товарно - транспортна накладна дл

алкогольної продукції, що вимагається відповідно до нормативно – правових актів України для роздрібної торгівлі.

Відповідно до п. 3.6 Договору право власності на поставлений товар переходить від постачальника до покупця після отримання товару, що підтверджується підписами уповноважених осіб у товарних накладних. Ризик випадкової загибелі чи пошкодження товару несуче покупець з моменту отримання ним товару від постачальника..

Згідно п.п.4.1, 4.2 Договору сторони підписуючи цей Договір дійшли до згоди, що загальна сума (ціна) даного Договору складається з сум вартості товару, вказаних в накладних, які сторони підписують упродовж строку дії Договору. Ціни на товар та загальна сума товару, що відпускається, є договірною та встановлюється окремо на кожну партію товару та вказується в накладних.

Сторонами узгоджено в п. 5.2 Договору, що остаточний термін оплати отриманої покупцем партії товару на банківський рахунок постачальника складає 14 (чотирнадцять) календарних днів з моменту одержання товару покупцем за накладною.

Докази того, що сторони узгодили інший строк оплати поставленого за Договором товару, ніж передбачено у вказаному п.5.2 Договору, в матеріалах справи відсутні.

Окрім цього, згідно п. 5.4 Договору розрахунки за цим договором здійснюються сторонами виключно у формі безготівкових розрахунків (згідно п.5.2 Договору) або готівкових розрахунків у касу (ЕККА, РРО) постачальника з видачею ним розрахункового документа або у інший спосіб, який передбачений нормами чинного законодавства.

Суд зазначає, що за приписами ст. 180 Господарського кодексу України строком дії господарського договору є час, впродовж якого існують господарські зобов'язання сторін, що виникли на основі цього договору.

Відповідно до ст. 631 Цивільного кодексу України час, протягом якого сторони можуть здійснити свої права і виконати свої обов'язки відповідно до договору, є строком дії останнього.

Сторонами визначено в п.10.1 Договору, що даний Договір набирає чинності з моменту підписання його сторонами і діє до 31 грудня 2017 р, а в частині розрахунків за поставлений товар - до моменту проведення остаточних розрахунків.

Доказів наявності письмових повідомлень про небажання продовжувати договірні відносини та/або розірвання спірного Договору матеріали справи не містять.

Як свідчать матеріали справи, зазначено позивачем в позовній заяві та відповідачем не заперечувалось, на виконання умов вказаного Договору позивачем в період лютий – березень 2017 року було поставлено та передано у власність покупця – Товариства з обмеженою відповідальністю «Олександріна Консалт», а останнім прийнято товар (алкогольні напої) на загальну суму 16 944,78 грн. з ПДВ, що підтверджується підписаними обома сторонами видатковими накладними, а саме: № 14843 від 21.02.2017 року на суму 6903,60 грн., № 15197 від 23.02.2017 року на суму 696,24 грн., № 15510 від 25.02.2017 року на суму 2577,60 грн., № 16195 від 03.03.2017 року на суму 4112,40 грн., 3 16179 від 03.03.2017 року на суму 2654,94 грн., копії яких містяться в матеріалах справи.

Факт отримання товару відповідачем підтверджується, зокрема, підписом на відповідних видаткових накладних уповноваженого представника ТОВ «Олександріна Консалт», засвідченим відбитком печатки відповідача.

Заперечень щодо факту поставки товару за вказаним Договором відповідачем суду не надано.

Доказів пред'явлення претензій щодо якості, кількості та термінів поставки товару у відповідності до умов Договору, а також наявності письмових претензій щодо поставленого товару від покупця до суду не надходило.

Як вбачається із матеріалів справи, будь-які заперечення щодо повного та належного виконання Товариством з обмеженою відповідальністю «Українська дистрибуційна компанія» умов Договору з боку покупця – Товариства з обмеженою відповідальністю «Олександріна Консалт» відсутні.

Згідно з п. 1 Інформаційного листа ВГСУ «Про практику застосування Вищим господарським судом України у розгляді справ окремих норм матеріального права» від

17.07.2012 № 01-06/928/2012 «підписання покупцем видаткової накладної, яка є первинним обліковим документом у розумінні Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» і яка відповідає вимогам, зокрема, статті 9 названого Закону і Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку та фіксує факт здійснення господарської операції і встановлення договірних відносин, є підставою виникнення обов'язку щодо здійснення розрахунків за отриманий товар. Строк виконання відповідного грошового зобов'язання визначається за правилами, встановленими частиною першою статті 692 ЦК України».

При цьому як зазначено позивачем в позовній заяві, за отриманий товар (алкогольні напої) покупець не розрахувався, отже борг з оплати поставленого товару на час звернення з позовними вимогами до суду становив 16 944,78 грн.

Таким чином, в обґрунтування заявлених позовних вимог позивач зазначив, що внаслідок порушення відповідачем зобов'язання щодо оплати вартості отриманого покупцем товару відповідно до умов Договору, у відповідача перед позивачем виникла заборгованість в розмірі 16 944,78 грн., яку позивач просив стягнути в поданій суду позовній заяві.

Оцінюючи подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин справи в їх сукупності, суд вважає, що вимоги позивача підлягають задоволенню з наступних підстав.

Судом встановлено, що укладений між сторонами правочин за своїм змістом та правовою природою є договором поставки, який регулюється нормами §3 глави 54 Цивільного кодексу України та §1 глави 30 Господарського кодексу України.

Згідно з ч. 1 ст. 265 ГК України за договором поставки одна сторона - постачальник зобов'язується передати (поставити) у зумовлені строки (строк) другій стороні - покупцеві товар (товари), а покупець зобов'язується прийняти вказаний товар (товари) і сплатити за нього певну грошову суму.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 712 ЦК України за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

У відповідності до ст. 655 Цивільного кодексу України за договором купівлі-продажу одна сторона передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Відповідно до ч. 1 ст. 662 Цивільного кодексу України продавець зобов'язаний передати покупцеві товар, визначений договором купівлі-продажу. Продавець повинен одночасно з товаром передати покупцеві його приналежності та документи (технічний паспорт, сертифікат якості тощо), що стосуються товару та підлягають передавці разом із товаром, відповідно до договору або актів цивільного законодавства.

Згідно з ч. 1 ст. 173 ГК України господарським визнається зобов'язання, що виникає між суб'єктом господарювання та іншим учасником (учасниками) відносин у сфері господарювання з підстав, передбачених цим Кодексом, в силу якого один суб'єкт (зобов'язана сторона, у тому числі боржник) зобов'язаний вчинити певну дію господарського чи управлінсько-господарського характеру на користь іншого суб'єкта (виконати роботу, передати майно, сплатити гроші, надати інформацію тощо), або утриматися від певних дій, а інший суб'єкт (управлена сторона, у тому числі кредитор) має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Відповідно до частин 1, 2 статті 193 ГК України, суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно

ставляться. Кожна сторона повинна вжити усіх заходів, необхідних для належного виконання нею зобов'язання, враховуючи інтереси другої сторони та забезпечення загальногосподарського інтересу. Порушення зобов'язань є підставою для застосування господарських санкцій, передбачених цим Кодексом, іншими законами або договором.

За змістом статті 526 ЦК України, зобов'язання має виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Згідно ст. 527 ЦК України, боржник зобов'язаний виконати свій обов'язок, а кредитор - прийняти виконання особисто, якщо інше не встановлено договором або законом, не впливає із суті зобов'язання чи звичаїв ділового обороту.

Відповідно до ч. 1 ст. 530 ЦК України якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін). Зобов'язання, строк (термін) виконання якого визначений вказівкою на подію, яка неминуче має настати, підлягає виконанню з настанням цієї події.

Згідно вимог ст. 599 ЦК України зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Статтею 629 ЦК України встановлено, що договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Частиною 1 ст. 691 Цивільного кодексу України встановлено, що покупець зобов'язаний оплатити товар за ціною, встановленою у договорі купівлі-продажу.

Строк виконання відповідного грошового зобов'язання визначається за правилами, встановленими частиною першою статті 692 Цивільного кодексу України.

Згідно із ч. 1 ст. 692 Цивільного кодексу України покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Почпець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару (частина 2 наведеної норми).

Зокрема, обов'язок з оплати поставленого товару передбачений умовами розділу 5 Договору.

Отже, виходячи з приписів вищенаведених положень законодавства та умов Договору прийняття відповідачем товару (алкогольних напоїв) від позивача є підставою виникнення у відповідача зобов'язання оплатити вказаний товар відповідно до змісту товаророзпорядчих документів на нього.

Згідно ст. 610 Цивільного кодексу України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

З наданих позивачем доказів вбачається, що позивач взяті на себе зобов'язання виконав належним чином, поставив та передав у власність покупця за відповідну плату згідно умов Договору товар (алкогольні напої), а відповідач в порушення умов Договору в обумовлений строк не сплатив на користь позивача вартість отриманого товару, та має перед позивачем заборгованість з оплати останнього в розмірі 16 944,78 грн.

Згідно частини першої статті 96 ЦК юридична особа самостійно відповідає за своїми зобов'язаннями.

Відповідно до статті 33 ГПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

Згідно статті 32 ГПК України доказами у справі є будь-які фактичні дані, на підставі яких господарський суд у визначеному законом порядку встановлює наявність чи відсутність обставин, на яких ґрунтуються вимоги і заперечення сторін, а також інші обставини, які мають значення для правильного вирішення господарського спору.

За приписами ст. 43 Господарського процесуального кодексу України суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному та об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом.

В свою чергу Доказів визнання недійсним чи розірвання Договору поставки № 1199 від 30.12.2016 року та/або його окремих положень суду не надано.

Зважаючи на встановлені обставини справи та приписи вищевикладених правових норм, а також оскільки на момент прийняття рішення доказів погашення заборгованості відповідач суду не представив, як і доказів, що спростовують вищевикладені обставини, господарський суд приходиться до висновку, що позовні вимоги в частині стягнення 16 944,78 грн. основного боргу позивачем нормативно та документально доведені, а тому підлягають задоволенню в повному обсязі.

Згідно пункту 1 статті 612 Цивільного кодексу України боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом.

Так, матеріалами справи підтверджується, що відповідач, в порушення умов Договору у визначений строк повну оплату поставленого товару (алкогольних напоїв) не здійснив належним чином, а отже є таким, що прострочив виконання зобов'язання.

Згідно п.7.1 Договору за порушення строків розрахунків, передбачених даним договором, покупець сплачує постачальнику неустойку у вигляді пені в розмірі 0,2% (але не більше подвійної облікової ставки Національного банку України) від суми заборгованості за кожен день прострочення розрахунків.

Отже, оскільки відповідачем допущено порушення зобов'язання щодо своєчасної оплати вартості поставленого за Договором товару (алкогольних напоїв) позивачем здійснено нарахування пені в розмірі подвійної облікової ставки НБУ, що діяла в період, за який нарахована пеня, від сум заборгованості за кожен день прострочення, - в сумі 601,11 грн. за період з 08.03.2017 року по 28.04.2017 року, яку позивач просить суд стягнути з відповідача згідно наданого розрахунку.

Окрім того, на підставі ст. 625 ГПК України позивачем здійснено нарахування процентів річних в сумі 65,89 грн. за період з 08.03.2017 року по 28.04.2017 року.

Суд зазначає, що правові наслідки порушення юридичними і фізичними особами своїх грошових зобов'язань передбачені, зокрема, приписами статей 549-552, 611, 625 Цивільного кодексу України.

Згідно з частиною другою статті 9 названого Цивільного кодексу України, законом можуть бути передбачені особливості регулювання майнових відносин у сфері господарювання. Відповідні особливості щодо наслідків порушення грошових зобов'язань у зазначеній сфері визначено статтями 229-232, 234, 343 Господарського кодексу України та нормами Закону України «Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань».

З урахуванням приписів статті 549, частини другої статті 625 Цивільного кодексу України та статті 1 Закону України «Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань», правовими наслідками порушення грошового зобов'язання, тобто зобов'язання сплатити гроші, є обов'язок сплатити не лише суму основного боргу, а й неустойку (якщо її стягнення передбачене договором або актами законодавства), інфляційні нарахування, що обраховуються як різниця добутку суми основного боргу на індекс (індекси) інфляції, та проценти річних від простроченої суми основного боргу.

Виходячи з положень ч. 1 ст. 230 Господарського кодексу України, штрафними санкціями визнаються господарські санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання.

Відповідно до ч. 1 статті 546, статті 549 ЦК України виконання зобов'язання може забезпечуватися неустойкою, порукою, гарантією, заставою, притриманням, завдатком. Неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторів у разі порушення боржником зобов'язання. Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання. Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

Штрафні санкції за порушення грошових зобов'язань встановлюються у відсотках, розмір яких визначається обліковою ставкою Національного банку України, за увесь час користування чужими коштами, якщо інший розмір відсотків не передбачено законом або договором (згідно ч. 6 ст. 231 ГК України).

Відповідно до ст. 1 Закону України "Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань", платники грошових коштів сплачують на користь одержувачів цих коштів за прострочку платежу пеню в розмірі, що встановлюється за згодою сторін.

Розмір пені, передбачений статтею 1 цього Закону, обчислюється від суми простроченого платежу та не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня (ст. 3 Закону України "Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань").

Згідно ч.1 ст. 625 Цивільного кодексу України боржник не звільняється від відповідальності за неможливість виконання ним грошового зобов'язання.

Відповідно до ст. 625 Цивільного кодексу України, боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три відсотки річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Згідно з п. 4.1. Постанови Пленуму Вищого Господарського Суду України від 17 грудня 2013 року №14 «Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань» (далі – Постанова № 14) сплата трьох процентів річних від простроченої суми (якщо інший їх розмір не встановлений договором або законом), так само як й інфляційні нарахування, не мають характеру штрафних санкцій і є способом захисту майнового права та інтересу кредитора шляхом отримання від боржника компенсації (плати) за користування ним коштами, належними до сплати кредитором.

Аналогічної правової позиції дотримується Верховний Суд України (постанова від 23.01.12 р. у справі № 37/64, постанова від 01.10.14 р. у справі № 6-113цс14).

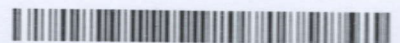
Пунктом 2 Інформаційного листа Вищого господарського суду України від 17.07.2012р. № 01-06/928/2012 «Про практику застосування Вищим господарським судом України у розгляді справ окремих норм матеріального права» (з посиланням на постанову Вищого господарського суду України від 05.04.2011р. № 23/466 та на лист Верховного суду України «Рекомендації щодо порядку застосування індексів інфляції при розгляді судових справ від 03.04.1997р. № 62-97р) зазначено, що передбачене законом право кредитора вимагати сплати боргу з урахуванням індексу інфляції та процентів річних є способами захисту його майнового права та інтересу, суть яких полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів внаслідок інфляційних процесів та отриманні компенсації (плати) від боржника за користування утримуваними ним грошовими коштами, належними до сплати кредитором. Зазначену позицію також підтримує і Верховний Суд України (постанова Верховного суду України від 23.01.2012р. у справі №37/64). За таких обставин, на відміну від пені, 3% річних та інфляційні втрати розраховуються за весь період прострочення, а не за шість місяців.

В свою чергу, відповідачем не надано суду контррозрахунку заявлених до стягнення позовних вимог або заперечень щодо здійсненого позивачем розрахунку.

Враховуючи вищевикладене, суд дійшов висновку, що вимоги позивача в частині стягнення 601,11 грн. пені та 65,89 грн. процентів річних за несвоєчасне виконання відповідачем взятих на себе зобов'язань з оплати поставленого за Договором товару (алкогольних напоїв) відповідають вимогам зазначених вище норм цивільного законодавства та Договору і є арифметично вірними, а тому вказані вимоги в частині стягнення з відповідача пені та процентів річних підлягають задоволенню в розмірі, визначеному позивачем, а саме 601,11 грн. пені та 65,89 грн. процентів річних.

Рішення суду про задоволення позову може бути прийнято виключно у тому випадку, коли подані позивачем докази дозволять суду зробити чіткий, конкретний та безумовний висновок про обґрунтованість та законність вимог позивача.

Відповідно до пункту 1 постанови Пленуму Вищого господарського суду України від

23.03.2012 № 6 «Про судові рішення» рішення з господарського спору повинно прийматись у цілковитій відповідності з нормами матеріального і процесуального права та фактичними обставинами справи, з достовірністю встановленими господарським судом, тобто з'ясованими шляхом дослідження та оцінки судом належних і допустимих доказів у конкретній справі.

Враховуючи вищевикладене, виходячи з того, що позов доведений позивачем, обґрунтований матеріалами справи та відповідачем не спростований, суд доходить висновку, що вимоги позивача підлягають задоволенню.

Відповідно до статті 49 ГПК України судові витрати покладаються судом на відповідача.

Враховуючи вищевикладене та керуючись ст. 32, 33, 49, 75, 82 – 85, 116 ГПК України, Господарський суд міста Києва, -

ВИРІШИВ:

1. Позов задовольнити повністю.
2. Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Олександріна Консалт" (03148, м. Київ, вул. Комісара Рикова, 2А, офіс 12; код ЄДРПОУ 40113462) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія" (01135, м. Київ, вул. В'ячеслава Черновола, 12; код ЄДРПОУ 37310549) **16 944 (шістнадцять тисяч дев'яtsel сорок чотири) грн. 78 коп.** - основного боргу, **601 (шістсот одну) грн. 11 коп.** - пені, **65 (шістдесят п'ять) грн. 89 коп.** - процентів річних, **1600 (одну тисячу шістсот) грн. 00 коп.** - судового збору.

Рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним господарським судом.

Судя

М.М.Якименко

Дата складання (підписання) повного тексту рішення: 21.06.2017 року.

Виготовлено з
автоматизованої системи
документообігу суду
Всього в копії 4 арк.

Начальник відділу аналітичної
роботи, статистики та аналізу
застосування судової практики
Святнюк Н.В.

Роз'яснено надруковано
документу електронно
02.07.2017